

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Vejnara a soudkyně JUDr. PhDr. Aleny Novotné, PhD., a JUDr. Lucie Bičákové ve věci

žalobkyně: **Správa železnic, státní organizace**, IČO 70994234
sídlem Dlážděná 1003/7, 110 00 Praha 1

za účasti: 1) **České dráhy, a. s.**, IČ 70994226
sídlem Nábřeží Ludvíka Svobody 1222, 110 15 Praha 1

2) **PKP CARGO INTERNATIONAL a. s.**, IČ 47675977
sídlem Hornopolní 3314/38, 702 62 Ostrava - Moravská Ostrava
zastoupená advokátem Mgr. Tomášem Kravčíkem
sídlem Občanská 1115/16, 710 00 Ostrava – Slezská Ostrava

3) **PDV RAILWAY a. s.**, IČ 22792597
sídlem Blahoslavova 937/62, 400 01 Ústí nad Labem

4) **KŽC Doprava, s. r. o.**, IČ 27423069
sídlem Meinlinova 336/1a, 190 16 Praha 9

o nahrazení rozhodnutí správního orgánu (žaloba podle části páté o. s. ř.), k odvolání žalobkyně proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 1 ze dne 10. května 2023, č. j. 41 C 259/2018-387 ve znění opravného usnesení ze dne 17. července 2023, č. j. 41 C 259/2018-400

takto:

- I. Návrh žalobkyně na přerušení řízení **se zamítá.**
- II. Usnesení soudu I. stupně **se potvrzuje.**
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Soud I. stupně zastavil řízení dle ust. § 104b odst. 1 o. s. ř. (*výrok I.*). Žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení (*výrok II.*). Dále soud I. stupně žalobkyni poučil, že může podat žalobu proti rozhodnutí správního orgánu u soudů ve správním soudnictví ve lhůtě jednoho měsíce ode dne, kdy rozhodnutí o zastavení řízení nabude právní moci, jmenovitě k Městskému soudu v Praze (*výrok III.*).
2. Žalobkyně se žalobou domáhala nahrazení rozhodnutí správního orgánu - Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře („dále jen ÚPDI“) ze dne 15. 6. 2018, č. j. UPDI-1675/18-OPDI-SPR/AZ částečně potvrzeného a částečně zrušeného rozhodnutím o rozkladu ze dne 2. 11. 2018, č. j. UPDI-2989/18-OPDI-SPR/KE. Žalobou se domáhá nahrazení rozkladového rozhodnutí v té části, ve které zrušilo výroky č. 6, 8, 9, 22 a 28 prvostupňového rozhodnutí, a tyto výroky navrhuje rozhodnutím soudu potvrdit. Dále se domáhá určení, že v kapitolách 2.4.1, 4.2.1.2, 4.3.2 a 4.4.2 prohlášení o dráze pro rok 2019 nebyl shledán rozpor se zákonem o drahách č. 266/1994 Sb. (dále jen „ZoD“).

3. Věcnou příslušnost obecného soudu žalobkyně dovedla z rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (např. sp. zn. 1 As 28/2014 ze dne 7. 5. 2014), podle kterého se přezkum rozhodnutí správního orgánu vydaného podle § 34e ZoD řídí částí pátou zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“).
4. ÚPDI podal dne 4. 4. 2019 k žalobě nesouhlasné stanovisko s tím, že žalobní návrh odporuje ust. § 250j odst. 2 o. s. ř., a navrhl zamítnutí žaloby. Napadené správní rozhodnutí má za věcně správné.
5. Soud I. stupně řízení zastavil s odkazem na ust. § 104b odst. 1, věta první o. s. ř. již usnesením ze dne 15. 7. 2019, č. j. 41 C 259/2018-54. K odvolání žalobkyně rozhodl zdejší odvolací soud usnesením ze dne 19. 12. 2019, č. j. 29 Co 437/2019-188, že se řízení nezastavuje, neboť povaha věci umožňuje projednání podle části V. o. s. ř. v občanskoprávním řízení.
6. V navazujícím stanovisku ze dne 22. 6. 2020 navrhl ÚPDI zastavení řízení pro nedostatek věcné příslušnosti dle § 104b odst. 1 o. s. ř. a současně navrhl, aby soud řízení přerušil a položil Soudnímu dvoru Evropské unie (dále ta jen „SDEU“) předběžné otázky, zejména otázku, zda česká vnitrostátní úprava řízení podle části V. o. s. ř. splňuje požadavky na soudní přezkum rozhodnutí regulačního subjektu dle čl. 56 odst. 10 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2012/34/EU ze dne 21. listopadu 2012 (dále jen „směrnice 2012/34“) o vytvoření jednotného evropského železničního prostoru.
7. Soud I. stupně řízení usnesením ze dne 22. 9. 2020, č. j. 41 C 259/2018-226 přerušil a položil Soudnímu dvoru Evropské unie (dále jen SDEU) tři předběžné otázky, jak je navrhl ÚPDI. SDEU po vyžádání stanovisek dotčených stran rozhodl dne 2. 5. 2022, že položené otázky jsou nepřijatelné. Soud I. stupně proto rozhodl o pokračování řízení a vyzval žalobkyni v souladu s ust. § 104b odst. 4 o. s. ř. k zamýšlenému zastavení řízení dle ust. § 104b odst. 1, věty první o. s. ř. Žalobkyně s tímto postupem nesouhlasila.
8. Soud I. stupně dospěl k závěru, že ačkoli podle dřívější zákonné úpravy a související judikatury obecné soudy žaloby tohoto typu projednávaly v režimu části páté o. s. ř., k projednání předmětné žaloby již není věcně příslušný, a řízení zastavil. Toto své procesní rozhodnutí odůvodnil v odst. 6 až 17 odvoláním napadeného usnesení. Důraz položil na novelu zákona o dráhách č. 426/2021 Sb., měnící zákon o dráhách č. 266/1994 Sb. (dále také jen „ZoD“) v ustanovení § 65a odstavec 2 tak, že *k soudnímu přezkumu rozhodnutí Úřadu vydaného podle tohoto zákona jsou příslušné soudy jednající a rozhodující ve správním soudnictví. Zákon tím odstranil pochybnosti o věcné příslušnosti soudu při přezkumu rozhodnutí ÚPDI. Přejícné ustanovení dle čl. II. bod 11 zákona č. 426/2021 Sb. vyložil soud I. stupně tak, že míří pouze na správní řízení vedená podle zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách, nikoli na soudní řízení týkající se přezkumu rozhodnutí ÚPDI s odkazem na rozhodnutí zdejšího odvolacího soudu ze dne 2. 2. 2023, č. j. 29 Co 5/2023, ze dne 23. 2. 2023, č. j. 15 Co 48/2023-212.*
9. Postupoval proto podle ust. § 104b o. s. ř. a řízení zastavil. O náhradě nákladů řízení rozhodl dle § 146 odst. 1, písm. b) o. s. ř. Opravným usnesením ze dne 17. 7. 2023, č. j. 41 C 259/2018–400, doplnil do záhlaví rozhodnutí účastníky ad 1) až ad 4).
10. Žalobkyně podala proti usnesení o zastavení řízení včasné odvolání, navrhla v něm napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc soudu I. stupni k rozhodnutí. Současně navrhla přerušení řízení do skončení řízení vedených o dvou jejích dovoláních proti rozhodnutím, citovaným v závěru odst. 8, vedených Nejvyšším soudem ČR pod sp. zn. 23 Cdo 1349/2023 a 23 Cdo 1455/2023. K argumentům stanoviskem Evropské komise ze dne 30. 8. 2021 ve věcech C-221/2021 a C 222/2021 uvedla, že SDEU do svých rozhodnutí nic z argumentace Evropské komise

nepřevzal, přitom pouze SDEU má pravomoc autoritativně vykládat evropské právo.

11. Odvolání upozorňuje na bod 27. usnesení zvláštního senátu ze dne 16. ledna 2023, č. j. Konf 3/2022-53 s poznámkou o účinnosti zákona č. 426/2021 Sb. Odvolatelka má za to, že tato právní úprava není v projednávané věci použitelná z hlediska časové působnosti (viz čl. II bod 11. zákona č. 426/2021 Sb.). Zvláštní senát v citovaném rozhodnutí uvedl, že úprava zákona č. 426/2021 Sb. nedopadá na soudní řízení zahájená před jeho účinností, která se tak dokončí podle dosavadní úpravy. Ani z čl. 56 odst. 10 směrnice 2012/34 podle odvolatelky neplyne, že by soudní přezkum nemohl být apelační povahy a nahradit vadné rozhodnutí regulačního subjektu. Pokud by evropský zákonodárce zamýšlel vyloučit soudní přezkum apelační povahy a dovolit jen soudní přezkum kasační povahy (v českých poměrech tedy přezkum podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále také „s. ř. s.“), výslovně by to podle odvolatelky v čl. 56 odst. 10 směrnice 2012/34 uvedl. Rozsah závaznosti rozsudku soudu podle části páté o. s. ř. není omezen, protože účastníky soudního řízení jsou všichni účastníci řízení před ÚPDI podle § 34e (dříve § 34g) ZoD, a tedy všichni dopravci oprávnění užívat dráhu, na kterou se příslušné prohlášení o dráze vztahuje (viz § 250a odst. 1 o. s. ř.), a jim všem se proto rozsudek doručuje. K ohrožení hospodářské soutěže z tohoto důvodu tedy nemůže dojít.
12. Závěrem odvolatelka navrhl, aby odvolací soud rozhodnutí o zastavení řízení změnil tak, že se věc vrací soudu I. stupně k rozhodnutí.
13. Účastník ad 4) podal k odvolání žalobkyně písemné vyjádření. K přerušení řízení nespatřuje důvod. Podle něj je podstatným argumentem, proč žalobu nemohou projednávat obecné soudy, rozpor se Směrnicí 2012/34, zejména čl. 55 odst. 1 a 56 odst. 1, 2 a 9. Odkázal na rozsudek SDEU ze dne 22. 10. 2022, sp. zn. C-721/20 ve věci DB Station & Service AG proti ODEG Ostdeutsche Eisenbahn GmbH, který rovněž řeší rozdělení pravomocí mezi regulační orgán a vnitrostátní soudy. Podle něj nelze svěřit civilnímu soudu přímé rozhodnutí v oblasti železniční dopravy, k němuž má výlučnou pravomoc regulační orgán v ČR je jím ÚPDI).
14. Účastník ad 1) ve svém stanovisku odvolacím důvodům přitakal. Má za to, že odvolací soud je vázán rozhodnutím zvláštního senátu ze dne 16. 1. 2023, č. j. Konf 3/2022-53. Jednotnost přezkumu rozhodování o železniční dopravě ve smyslu čl. 56 odst. 10 Směrnice 2012/34 je podle něj zajištěna i rozhodováním soudů v řízení podle části V. o. s. ř.
15. ÚPDI v reakci na odvolání žalobkyně shrnul argumentaci ve prospěch věcné příslušnosti správních soudů v této věci, rovněž citoval rozsudek SDEU C-721/20 a Směrnicí 2012/34. Pro přerušení řízení neshledal důvod. Napadené rozhodnutí navrhl potvrdit.
16. Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 212 a § 212a odst. 5 a 6 o. s. ř. včetně správnosti postupu v řízení, které jeho vydání předcházelo, aniž by ve věci nařizoval odvolací jednání v souladu s ust. § 214 odst. 2, písm. c) o. s. ř., a shledal odvolání nedůvodným.
17. K procesnímu postupu soudu lze učinit dvě výhrady. Vyřešením otázky účastenství v tomto řízení se soud I. stupně nezabýval důkladně. Dle ust. § 250a odst. 1 o. s. ř. jsou účastníky řízení o žalobě podle části V. o. s. ř. žalobce a ti, kdo byli účastníky v řízení před správním orgánem. Účastník 1) svým podáním ze dne 25. 2. 2019 (na č. l. 33 až 42 spisu) označil dalších 104 účastníků, jejichž práv se napadené správní rozhodnutí dotýká. Odvolacímu soudu je z jeho rozhodovací činnosti známo, že takto vymezený počet účastníků ve vztahu ke konkrétnímu řízení o prohlášení o dráze nemusí být úplný. Soud I. stupně s těmito účastníky nejednal, nedoručoval jim svá rozhodnutí v této věci. Jednal pouze se čtyřmi účastníky uvedenými v záhlaví tohoto rozhodnutí. Lze říci, že toto, za jiných okolností zcela zásadní procesní pochybení, v dosavadním řízení nemělo negativní dopad, protože

soud I. stupně nejednal ve věci samé, ale rozhodl pouze o otázce své věcné nepříslušnosti. Otázka účastenství je jedním z aspektů, pro který věc náleží do správního soudnictví, neboť v řízení podle soudního řádu správního se s otázkou neurčitého okruhu účastníků lze vypořádat - na rozdíl od řízení občanskoprávního. Soudu I. stupně lze pak ještě vytknout, že ani ty čtyři účastníky řízení, s nimiž jednal, nenechal vyjádřit se k postupu dle ust. § 104b odst. 1, věty první o. s. ř. a upřel jim tak právo, zakotvené v ust. § 104b odst. 4 o. s. ř. Poté, co odvolací soud věc vrátil bez věcného vyřízení k provedení opravy záhlaví usnesení, došlo alespoň k tomu, že těmto účastníkům bylo usnesení o zastavení řízení doručeno (původně bylo doručeno pouze žalobkyni – viz č. l. 386 spisu) a dostali příležitost se proti rozhodnutí odvolat, resp. vyjádřit se k odvolání žalobkyně.

18. V řízení jde o nahrazení správního rozhodnutí, vydaného ÚPDI podle zákona o drahách. Podle ust. § 244 odst. 1 o. s. ř. platí, *že rozhodl-li orgán moci výkonné, orgán územního samosprávného celku, orgán zájmové nebo profesní samosprávy, popřípadě smírčí orgán zřízený podle zvláštního právního předpisu podle zvláštního zákona o sporu nebo o jiné právní věci, která vyplývá ze vztahů soukromého práva (§ 7 odst. 1), a nabylo-li rozhodnutí správního orgánu právní moci, může být tatáž věc projednána na návrh v občanském soudním řízení.* Zatímco správní soudy ochranu subjektivních veřejných práv poskytují formou přezkumu napadených rozhodnutí správních orgánů, postup soudu podle části V. o. s. ř. představuje nové projednání věci, která již byla pravomocně rozhodnuta ve správním řízení, soudem. Děje se tak při splnění podmínky, že správní orgán rozhodl o nároku, který vyplývá ze soukromoprávních vztahů. Prohlášení o dráze se kromě svého převážně veřejnoprávního charakteru soukromoprávní sféry vztahů dotýká, neboť vlastník železniční cesty jím určuje pravidla pro přidělení železniční kapacity jednotlivým subjektům, upravuje tak vztahy vlastníka dráhy, provozovatele a dopravců. Doposud se rozhodovací praxe klonila, respektujíc rozhodnutí dne 20. 5. 2015 sp. zn. Konf 3/2015, k tomu, že prohlášení o celostátní a regionální dráze podle ust. § 34g (nyní dle ust. § 34e zákona o drahách) je rozhodnutím správního orgánu v soukromoprávní věci.
19. Komentář autora Milana Podhrázského k ust. § 244 o. s. ř. publikovaný v ASPI připouští, že posouzení otázky, zda se určité rozhodnutí správního orgánu týká vztahů soukromého či veřejného práva, není vždy jednoduché. Určovacím kritériem může být v první řadě výslovná právní úprava. Další vodítko představuje rozhodovací činnost zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů. Je třeba rovněž přihlídnout k zobecňujícím závěrům soudní judikatury, případně aplikovat některou z teoretických koncepcí rozlišování soukromého a veřejného práva.
20. V projednávané věci soud I. stupně aplikoval ust. § 65a ZoD ve znění účinném od 1. 1. 2022. Novelou ZoD, provedenou zákonem č. 426/2021 Sb. je pro futuro zcela nepochybně stanoveno, že rozhodnutí UPDI vydaná podle zákona o drahách podléhají přezkumu správních soudů. Mezi účastníky je sporný výklad pouze přechodného ustanovení zákona č. 426/2021 Sb. v bodu 11 čl. II, který zní: *Řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle zákona č. 266/1994 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.*
21. Důvodová zpráva k zákonu č. 426/2021 Sb., kterou napadené rozhodnutí cituje, uvádí k přechodným ustanovením, upraveným v článku II. výslovně toto: *Bod 10 (později přečíslovaný na bod 11, pozn. odvolacího soudu) obsahuje obvyklé přechodné ustanovení týkající se nastavení pravidel pro dokončení **správních** řízení zahájených před účinností nově navrhané právní úpravy. Taková řízení se dokončí podle dosavadních právních předpisů. To nicméně neplatí, stanoví-li shora uvedená přechodná ustanovení jinak.* Toto znění zákona podle názoru odvolacího soudu umožňuje jazykový výklad v souladu s výkladem logickým tak, že *k soudnímu přezkumu rozhodnutí Úřadu vydaného podle tohoto zákona jsou příslušné soudy jednající a rozhodující ve správním soudnictví.* V přechodném ustanovení se z působnosti novelizujícího zákona vyjmají *řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona*, novela stanoví, že se dokončí podle ZoD ve znění před účinností novely. V celém textu novelizujícího zákona jde

o správním řízení podle ZoD, ust. § 65a je jediným, které řeší soudní přezkum. Důvodová zpráva pak výslovně hovoří o dokončení správních řízení podle dosavadních pravidel.

22. Odvolací soud z důvodů výše uvedených přisvědčil soudu I. stupně a ztotožnil se s jeho posouzením příslušnosti soudu k rozhodnutí sporu. Pro časovou působnost procesních norem platí zásada, že ji nabývají dnem své účinnosti. U probíhajících řízení musí zákon výslovně řešit, zda úkony již uskutečněné zůstávají v platnosti. Platí zásada, že ode dne účinnosti zákona se v probíhajících řízeních postupuje podle nové právní úpravy, avšak účinky procesních úkonů, které byly učiněny do té doby, zůstávají zachovány. V přechodných ustanoveních zákona musí být výslovně upraveny všechny odchylky od této zásady. Citované přechodné ustanovení definicí takové výjimky, podle které by **soudní řízení** zahájena před účinností zákona č. 426/2021 Sb. měla proběhnout podle dosavadní právní úpravy, neobsahuje.
23. Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v obdobných věcech opakovaně ve prospěch příslušnosti správních soudů (srov. rozhodnutí ze dne 23. února 2023, sp. zn. 15 Co 48/2023, ze dne 2. 2. 2023, sp. zn. 29 Co 5/23, ze dne 27. 6. 2023, sp. zn. 29 Co 142/2023, ze dne 2. 8. 2023, sp. zn. 29 Co 190/2023).
24. Právní úprava příslušnosti správních soudů k projednání tohoto typu sporu nemá nepříznivý vliv na práva účastníků řízení. Naopak v řízení podle zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, bude lepší možnost postihnout veškeré subjekty, jejichž práva mohla být přezkoumávaným správním rozhodnutím dotčena prostřednictvím institutu osoby zúčastněné na řízení dle ust. § 34 s. ř. s. Přijatý výklad zákonného ustanovení účinného od 1. 1. 2022 neznamená odepření spravedlnosti žalobkyni, naopak jej v souladu se Směrnicí 2012/34 odkazuje na správní soudnictví, kde jsou jeho práva v plné míře zachována.
25. K argumentu rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 7. května 2014, č. j. 1 As 28/2014 – 62, potvrzeného rozhodnutím zvláštního senátu ze dne 20. května 2015, č. j. Konf 3/2015-13: odvolací soud dospěl k názoru, že závěry Nejvyššího správního soudu, formulované v rozsudku ze dne 7. 5. 2014 č. j. 1 As 28/2014-62 a rovněž rozhodnutí zvláštního senátu ze dne 20. 5. 2015 č. j. Konf 3/2015-13 jsou překonány a v projednávané věci jsou věcně příslušnými soudy ve správním soudnictví.
26. ÚPDI podal k věci stanovisko s argumentací, se kterou se odvolací soud ztotožňuje: *Ve vztahu k meritorním rozhodnutím je nicméně třeba se od zmiňované judikatury odklonit, neboť došlo k významné úpravě právních poměrů, zejména k transpozici směrnice 2012/34/EU, ve které jsou upraveny podmínky přezkumu zprávy sítě (Prohlášení o dráze) regulačním subjektem i následný soudní přezkum, byl zřízen Úřad pro přístup k dopravní infrastruktuře, jako ústřední správní úřad pro užívání drážní dopravní infrastruktury a přístup k této infrastruktuře a jako jediný regulační subjekt pro železniční odvětví, dále došlo k významným změnám zákona o dráhách, zejména k výslovnému zavedení příslušnosti soudů ve správním soudnictví pro přezkoumání rozhodnutí Úřadu a bylo zcela změněno ustanovení o přezkumu souladu Prohlášení o dráze se zákonem. Regulační subjekt ztratil oprávnění měnit text Prohlášení o dráze a nově vznikla možnost zahájit řízení z moci úřední; také byl vydán rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) ze dne 9. 11. 2017, ve věci C-489/15, CTL Logistics, ve kterém byl vysloven závazný právní názor, že věci, ve kterých je příslušný regulační subjekt, nelze rozhodnout v občanském soudním řízení, a rovněž rozsudek SDEU ze dne 8. 7. 2021, ve věci C 120/20, Koleje Mazowieckie, v němž byla potvrzena vylučnost přezkumného mechanismu zavedeného směrnicí. Odvolací soud má rovněž za příležitý judikatorní odkaz na rozsudek SDEU ze dne 22. 10. 2022, sp. zn. C-721/20.*
27. K rozhodnutí konfliktního senátu ze dne 16. ledna 2023, č. j. Konf 3/2022-53, odvolací soud uvádí, že konfliktní senát v něm řešil spor o věcnou příslušnost mezi senátem 3 A Městského soudu v Praze, rozhodujícím ve správním soudnictví a odvolacím senátem 29 Co Městského soudu

v Praze, rozhodujícím v občanském soudním řízení podle části páté o. s. ř. ve věci návrhu na vydání předběžného opatření spočívajícího v uložení zákazu žalobkyni používat v rozsahu uvedeném v rozhodnutí přílohy „B“ a „C“ Změny č. 2 Prohlášení o dráze vydané žalobkyní, obsahující nový výpočet složky ceny za použití přístupových komunikací pro cestující ve vlaku osobní dopravy při uplatňování ceny za užití dráhy jízdou vlaku. Konfliktní senát v citovaném rozhodnutí aplikoval ust. § 244 odst. 1 o. s. ř., ust. § 3 zákona č. 320/2016 Sb., o Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře, ve znění účinném od 1. 4. 2017, podle nějž je „Úřad je ústředním správním úřadem pro a) užívání drážní a letecké dopravní infrastruktury a přístup k této infrastruktuře, b) užívání zařízení služeb na drážní dopravní infrastruktuře a přístupu k těmto zařízením, c) cenovou kontrolu v oblasti užívání drážní dopravní infrastruktury a zařízení služeb podle zákona upravujícího působnost orgánů České republiky v oblasti cen a d) poskytování podpory provozování evropské služby elektronického mýtného“ (odstavec 1). „Úřad je při výkonu své působnosti nezávislý, postupuje nestranně a řídí se přitom pouze zákony a jinými právními předpisy“, ust. § 54 odst. 1 zákona o drahách, ve znění účinném od 1. 4. 2017, „státní správu ve věcech drah vykonávají drážní správní úřady, kterými jsou Ministerstvo dopravy a Drážní úřad. Státní správu ve věcech drah vykonávají rovněž Drážní inspekce a Úřad“ a ust. § 65a odst. 2 zákona o drahách, ve znění účinném od 1. 2. 2022, podle nějž „k soudnímu přezkumu rozhodnutí Úřadu vydaného podle tohoto zákona jsou příslušné soudy jednající a rozhodující ve správním soudnictví“. Citoval přechodné ustanovení čl. II bodu 11. zákona č. 426/2021 Sb., kterým se mění zákon č. 266/1994 Sb., o drahách, ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů: Řízení zahájena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle zákona č. 266/1994 Sb., ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.“ V projednávané věci pak bylo podstatné, že podle § 70 písm. b) s. ř. s. „ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu předběžné povahy“.

28. Konfliktní senát se podrobně zabýval všemi prvky právního posouzení příslušnosti k projednání a rozhodnutí o návrhu na předběžné opatření a ve věci samé. V odst. 27 uvedl: *Nad rámec uvedeného lze dodat, že s účinností od 1. 2. 2022 byl zákonem č. 426/2021 Sb. změněn zákon o drahách. Mimo jiné bylo vloženo nové znění ustanovení § 65a zákona o drahách, v jehož odstavci 2 je výslovně stanoveno, že k soudnímu přezkumu rozhodnutí Úřadu vydaného podle tohoto zákona jsou příslušné soudy jednající a rozhodující ve správním soudnictví. Pro soudní přezkum rozhodnutí Úřadu je proto vyloučena aplikace části páté o. s. ř. (viz Lojda, J. Zákon o drahách: komentář. 2. vydání, Praha: Wolters Kluwer, 2022, s. 397). Daná úprava však není použitelná na posouzení věcné příslušnosti v této věci z hlediska časové působnosti (viz čl. II bod 11. zákona č. 426/2021 Sb.). Bližší rozbor, zejména důvod extenzivního výkladu přechodného ustanovení v rozhodnutí chybí. Odvolací soud se tímto dovětkem „nad rámec“, obsaženým v odůvodnění rozhodnutí, necítí být vázán zejména proto, že konfliktní senát nerozhodoval o totožném předmětu řízení. Otázky časové působnosti zákona č. č. 426/2021 Sb. se v tomto rozhodnutí sice dotkl, ale nevysvětlil, z jakého důvodu vztáhl výjimku z citované procesní zásady upravenou v zákoně pro správní řízení také na soudní řízení. Soudy jsou nepochybně vázány výrokem citovaného rozhodnutí, kterým konfliktní senát rozhodl o příslušnosti k rozhodnutí o předmětném návrhu na nařízení předběžného opatření, nikoli však blíže neosvětlenou částí odůvodnění rozhodnutí.*
29. Akcesorický výrok o nákladech řízení opřený o ust. § 146 odst. 1, písm. b) o. s. ř. je podle odvolacího soudu správný, procesní zavinění na zastavení řízení v tomto případě nelze žalobkyni přičítat.
30. Odvolací soud posoudil návrh žalobkyně na přerušení tohoto řízení do skončení uvedených dovolacích řízení jako neopodstatněný a rozporný se zásadou hospodárnosti. Obě řízení, proti nimž dovolání směřuje, jsou pravomocně skončena. Dovolání je mimořádným opravným prostředkem, o jeho přípustnosti rozhodne Nejvyšší soud ČR a vyčkání do jeho rozhodnutí by mohlo pro toto řízení znamenat nepřiměřenou časovou prodlevu. S konečnou platností by o věcné příslušnosti případně rozhodoval konfliktní senát, o takovém řízení odvolací soud nemá informaci. Proto návrh na přerušení řízení zamítl (*vyrok I.*).

31. Z výše popsáných důvodů odvolací soud rozhodnutí soudu I. stupně podle § 219 o. s. ř. jako věcně správné potvrdil (*výrok II.*).
32. O nákladech odvolacího řízení rozhodl odvolací soud podle § 224 odst. 3 ve spojení s § 142 odst.1 o. s. ř. per analogiam – žalobkyně nebyla v odvolacím řízení úspěšná. Účastník ad 1) podal souhlasné stanovisko k jejímu odvolání a k odvolacímu návrhu se připojil. Účastník ad 4) náhradu nákladů řízení nepožadoval, v řízení nebyl zastoupen advokátem (*výrok III.*).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze za splnění podmínek upravených v ust. § 237 o. s. ř. podat dovolání ve lhůtě 2 měsíců od doručení k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně.

Praha 4. října 2023

JUDr. Tomáš Vejnar v. r.
předseda senátu